

אולרות תשבץ

גלוון מס'
775

בതואן הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

אחראי מערכת
הרב אברהם טריקי

פרשת השבוע: עקב

עו"ד
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

לפניהם משורת הדין

ואכלת ושבעת וברכת את ה' אליהך על הארץ בטבה אשר נתן לך (דברים ח, י)

ואכלת: בנימשרה זהו כדית

(בעל חסויות)

איתא ברכות (ב, ב): 'אמור מלאכי השורה לפני הקב"ה, ובש"ע כתוב בתווין (דברים י, ז) אשר לא ישא פנים ולא יכח שוחד', והלא אתה טsha פנים לישראל דכתיב (מהזכר ג, כ) 'ישא ה פניו אלך'. אמר להם וכי לא אישא פנים לשישראל שכחתי להם בתורה (דברים ח, י) 'אכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך', והם מודקדים עצם עד כזאת (לט"ט) ועד בבייצה' (לבי יהודה). הנה כי כן מפושט מכizo, שהמהדור במצבה - לקיים יותר מבדי חיזבו, זוכה בהזה שהקב"ה טsha לו פנים בדיין - ואיתו מודקדים עמו על עונחותינו.

ובזה אירו דברי הרמב"ם (הלכות ללב פ"ח הלכה טו): 'השיטה לשימושם אדים בעשיית המצוה ובארבתה האל שציה בהן - עבודה בדלה היא, וכל המנע עצמו משמשה זו ראוי להיפרע ממנה, שטמර תחת אשר לא עברת את ה' אלקיך בשטחה ובtbody' (דברים כה, מו), ע"ש ואmens מקור דברי מגן' שבת ל, ב' ופסחים קי, א): 'שבחו את השמה' (קהלת ח, טו), זו שמה של מצוה. לשמה מזו עשו'ה (קהלת ב, ב), זו שמה שאינה של מצוה. למזרק שאין שמנה שורה לא מזרק עבאות... אלא מתחך דבר שמה של מצוה, שטמර ועתה קחו לו ממן וזה כננו המנן ותהי עלייך יד ה' (מלכים ב ג, טו). אמר רב יהודה וכן לדבר הלכה, ע"ש. מכל מקום יש לתמותה, וכי מי שعبد את ה' ושמר כל מצוחץ אלא שלא עשא מזור שמה, יהא דעת בכל התוכחות והקלות המפורשים (שם) בפרשא! ואם תמצא לומר שאין זה דעת - כمفוש בתורה, א"כ מודיע נקט בה הרמב"ם לשון ראוי להיפרע מטוטל ולא נקט לשנא דינא - שנפרעים ממנה וכן צורך תוספת מואר במ"ש עבודה נזהלה היא'.

ולוד יש להזכיר דברי הכתוב (במדבר ב, כה): 'ופתח ה' את פי האتون והאמר לבלים מה עשתי לך כי הכינוי זה שלוש רגליים, פלי רשות?' רמז לאלה מבקש לעקור אומה החונגת זה שלוש רגליים בשנה'.

וכבר העירו המפרשים, מודיע ראה בלבם הרשות לעקור מוחם חזקא מצוה זו של שלוש רגליים! אך לאור המבואר, אפשר שלא נאמרו כל העומדים הללו רק בעבר חסרון השמה שבשנית המצחות, אלא בעיקר מפני העビירות שבידיו, יען כי חיבור המשותות סתום פיזית המשטימים והמקטרנים בעיה ולפוטר מן הדין מכל העבירות שבידיו, אך מוקם שמי' ראי להיפרע' ממנה, רצתה לומר שאם את מקיים מצחות בשמה או ראי להיפרע ממנה, דהא מיר במי שואין מצד העבירות שבידיו לכל העומדים הללו, והבן.

וגם הלו' יובן בזה, מzhou בקש בלבם לעקור מישראל חזקא מצות 'שלוש רגליים'. שכן המצוה המסתמלת יותר מכל את העבודה ה' בשמה בנגלי, היא מצות שלוש רגליים אשר נאמר בהם 'שמה בחקן'. וחואיל והבקן בלבם הרשות שבעקירה השמה בקיים המצחות - ניתן רשות למשחית לחבל, בקש לעקור דוקא מצה זו, ואכן הרואה יראה שביואר זה מוכחה טפי מזור' ברכמהיל של אותו רשות. דרונה עה פ' הון עם כלביא יקום' (במדבר כב, כד), פריש רשות' 'קשה' עמדין משותם שחרית הון מתנברחים כלביא וכארוי לחטוף את המצחות לבוש טלית לקרא את שם' ולהניח תפילין, עכ"ל. הנה כי כן, בזה נילה בלבם מודיע אין בכחו לקטרן על ישראל, שכן כל זמן שהם מתנברחים כלביא וכארוי לחטפי המצחות' ובזה הם מיליט את שמותם ב', אדי איק שום כוח בעלים והכל להחיקם. ואולי ירצה בזה גם דברי הרמב"ם המפלאים (פיוח המשותות טבות ג, ב): 'מעיקר האמונה כי כשייקים אדם מצה מותרי' ג' מצות כראוי וכחונן ולא ישתק עמה כוונה מכחנות העולם בשום פנים, אלא שיעשה אותה לשמה מהאהבה כמו שביארתי לך, הנה זכה בה לחיה' העווה' ב. ועל זה אמר רבינו חנניא, כי המצחות בהזיות הרבה אי אפשר שלא יעשה אדם בחיוו אחת מהן על מתכוונתה ושלמותה, ובעשיותו אותה המצוה תהיה נשוא באותו מעשה. וממה שירוה על העיקר הזה, מה ששאל רבבי חנניא בן תדרין - מה אני לחיה' העווה' ב, והשיבו המשיב כלום בא מעשה לך, ככלומר נדמה לך לעשיות מצוה כהונון, השיבו כי מודמיה לו מצות צדקה על דרך שלמותה ככל מה שאפשר, והזה לחיה' העווה' ב, עכ"ל. ובבר תמהו חכמי המשור, וכי צדיק גמור המוסר נפשו למען התורה

המשך דבר רב העיר במלור "אורות הבשורות"

דבר העורך

עקב בתיבות ב'עשרה דברות'

ויהיה עקב חממעון, סטב 'הברכה משלשת' ביאור ברשי' אל מנות קלות שads דש בעקביו, ויזיט כשאדים דש את ראש השטן בעקביו ומתגבר על הימל"ר לקיים את התזה והמצות לשם שמים ולא מתרן פניות שליליות, הרי ה'מצוות הן קלות וחוcharות' ואין 'במחות' ומנשימות' לר' בקלות' עלולה למעלה למזרר המשמות בגין עוז, כשה' בספר התניא בשם הווזר בשם שהעוף לא יכול לפוח בלא שני כנפים,vr 'אהבת ה' ויראת ה' 'הם שמי הכרבים שמעלים את התזה והמצות, ורמו'ו במנין 'עליכ' תיבות שב' עשות הבהיר', המקרים 'עשות הבהיר' שהם כללות כל התזה כללה 'באהבה וראה', זוכה שתותחו ומצחוו עולים למעלה ומעוררים עלי' רוחמים רבים לשפע ברכה והצלחה' **בבגבור גבור לאל עביד**

הרב עוזיאל אדרי

רב קהילת קושט שבטי ישראל' שכונה יא' בא-שבע

לוח זמנים שבועי

יום	זמן תפילה	יום	זמן תפילה	יום	זמן תפילה	יום	זמן תפילה	יום	זמן תפילה	יום	זמן תפילה	יום	זמן תפילה
יום ראשון	10:08:18	יום שני	10:08:18	יום שלישי	10:08:18	יום רביעי	10:08:18	יום חמישי	10:08:18	יום שישי	10:08:18	יום שבת	10:08:18
4:40	4:38	4:38	4:37	4:36	4:36	4:36	4:35	4:35	4:35	4:35	4:35	4:35	4:35
4:47	4:46	4:46	4:45	4:44	4:44	4:44	4:43	4:43	4:43	4:43	4:43	4:43	4:43
6:10	6:09	6:08	6:08	6:07	6:06	6:06	6:05	6:05	6:05	6:05	6:05	6:05	6:05
8:43	8:42	8:42	8:42	8:41	8:41	8:41	8:41	8:41	8:41	8:41	8:41	8:41	8:41
9:23	9:23	9:23	9:22	9:22	9:22	9:22	9:21	9:21	9:21	9:21	9:21	9:21	9:21
12:46	12:46	12:46	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47	12:47
13:20	13:20	13:21	13:21	13:22	13:22	13:22	13:22	13:22	13:22	13:22	13:22	13:22	13:22
18:22	18:22	18:23	18:24	18:25	18:26	18:26	18:27	18:27	18:27	18:27	18:27	18:27	18:27
19:30	19:31	19:32	19:33	19:34	19:35	19:35	19:36	19:36	19:36	19:36	19:36	19:36	19:36
19:46	19:47	19:48	19:49	19:50	19:51	19:51	19:52	19:52	19:52	19:52	19:52	19:52	19:52

שבת כטיבין

המולד במנצאי שבת קושט, שעה 20:33- 9-1 חלקים
ראש חודש אלול ביום שבת קודש ולמחרתו ביום ראשון העיל"ס

זמני הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	עקב
הפטורה:	ותאמר ציון
כניסת שבת:	19:17
יציאת שבת:	20:07
רבנו תם:	20:59

אורות הפרשנה

את המשפטים האלה (ז, יב)

מודעת נקעתה כאן התורה דוקא את הכנוי 'משפטים' (שהן המצוות השכליות) לפי שבני-ישראל במדבר היו דור דעה, ובמשך ארבעים השנים במדבר עמדו בנסיבות קשים. מתוך כך נעו מצוות התורה לחלק מעצמיותם, ואפילו היחסים נהפכו לדברים פשוטים (משך חכמה) ווונניים כמו המשפטים.

ברוך תהיה מכל העמים לא יהיה בר כל עקרה (ז, יד)
התורה רואה בНЕמה יהודית את הדבר היקר ביותר בעולם. במימי יהודים רואה התורה את הברכה הגדולה ביותר. (רשות הריש)

והסיד ה' ממך כל חוכי וככל מדוי מצלרים הרעים (ז, טו)

חולין הוא נפילה למשכבר לא בגל כאב באבר כלשהו, אלא מחתמת תנגורת הטולחה שהתפשטה בכל אבריו הגוף. מזווחה הוא CAB בחד האברים, אך שאר האברים בריאים (הכתב והקבלה).

ויענקר וירעיבר ויאכיכל את המן (ח, ז)

מדוע היהת אכילת המן בבחינת עינוי? משום שהמן היה אוכל רוחני, לחם מן שמים, ואוכל המן לא התענג ממו כמו מאכילת מאל וגיל, לחם מן הארץ. (כתור-שם-טוב)

כי כאשר ייסר איש את בנו (ח, ח)

כאשר אב מכח את בנו, לבו כואב עליו והוא מתעצב על זה. כך הקב"ה - הייסורים שהוא מייסר את בני-ישראל כואבים לו והוא ממר על כן. (רובי לוי יצחק מברודיזוב)

ארץ אשר אבניה ברזל (ח, ט)

אמר רבי אבא: כל תלמיד-חכם שאינו קשה כברזיל, אינו תלמיד-חכם, שנאמר "אבניה ברזל" - אל תקרא "אבניה" אלא בונה. אמר זה של הנראה מלמדינו איך לשומר על ארץ-ישראל: אמנים צרך בברזיל פשוטו, ככלומר, צבא וכלי נשך שירתו את שונאי-ישראל, אבל עם זאת צרךLOCLOC, שהברזיל האמתי, הנשך האמתי של עם-ישראל, הוא - לימוד התורה ושמירתה.

עקב לא תשמעון בקול ה' אלוקיכם (ח, כ)

זה הסיום שקשרו עם תחילת הפרשה. "ויהי עקב תשמעון" - תנחלו את הארץ, ו"עקב לא תשמעון" - תנחלו ממנה.

וזיה עקב תשמעון (ז, יב)

"זה היה עקב" - בכל צעד שהוא עומד לעשות, עליו לקיים "תשמעון" - לשמעו תחילת (או צדיקים) היטוב, אם צעד זה מתאים לרצון ה'.

הכוהן להרוויח ללבב שער

'כִּי לֹא עַל הַלְּחֵם לְבָדוֹ יִחְיֶה אֲדָם כִּי עַל כָּל מָוֹצָא בַּיְهָ 'יְחִי הָאָדָם' (ח), כתוב בעל הטורים בפרשתנו ב' פסוקים במסורת שנאכר בהם "לחם", אחד הוא הפסוק אצלנו בפרשה כי לא על הלחם בלבד, ואinde' הקרבנות על הלחם שבעת תמייניהם (ויקרא כג, יח), מבואר 'הצדיק מרענן' דיש לפרש שרמו לנו המסורה דלא כוארה כל הארכיות אצלנו בפסוק כאן נראה לכוארה כמיותרת, והיה לו לומר "למען הוודיע כי על כל מוצאה כי ה' ייחיה האדם", וממילא הייתה לי יודע שפשות הוא שלא על הלחם לבודו ייחיה האדם", אלא וזה שבאו הכתוב ורמו לנו במסורת, שרצו יתברך הוא שבני ישראל יהו "בני תורה", ולא "עמי הארץ" כדאיתא במסכת פסחים (מ"ט, ב) "עם הארץ אסור לו לאכול בש", שאז בהכרח יוצרנו להסתפק רק בלחם לבדו בלי בש. משא"כ תלמידי חכמים צריכים לאכול בישרא שמיין, כדאיתא במסכת בבא קמא (עב, א) דלא אמרוי כל באורתא, דלא אכלנא בשרא דתורה, כדי שע"י בשר זה יעסקו בתורה הקדושה ויתווסף להם כוח בחכמת התורה, ובכך יתעלנו ג"כ בניצוחות הקדושה שנמצאים בבשר, וזהו שהבאי בפסוק גם לחם וגם בש רצתי "והקרבנות על הלחם שבעת כבשים".

אורות הבשרות

- כדוגמת ר'ח' בן תירין לא יזכה לחיי העלה"ב כל שאנן ביחס מצווה אחת 'שלמה', והרי משנה ערוכה היא בסנהדרין (צ, א) שכלי ישראלי יש להם חלק לעלה"ב. למדך שאנן אדם צריך לקנות את חלקו בעלה"ב מפמי שהוא כבר קני ל', וכי בו שלא יפסיד את חלקו ע', חטאתי וקלקל מעשינו ותוללה מזון מהבר מדברי החוטס' (כתובות קג, ב ד"ה מזון), שכלי ישראלי יש להם חלק לעלה"ב אחרי שיעמוד בדיון וכבר על חטאינו בתשובה ויסורין, ע"ש. ואמנם במקו"א (אמרי יהודה טאמרים - אמר שליות המשעה) כבר בארץ בס"ד דברי הרמב"ם תללו בטוב טעם, מכל מקום לאור האמור לעיל אפשר לפירוש באופן אחר שהרי אין לך מדר של 'חביבות מטה' יותר ממש שמקיימה בשלמות המעשה - בלי שטעurb בה שום הנאה מעוני העולם, ועל כן יש בכוונה לבטל מעלי מידה הדין - מכל המשטחים והמקטרנים עלי בבית דין של מעלה ולהזכיר את דין לחיי העולם הבא!

זכורני לפניו כשלושים שנה, שבכונת סנהדריה המורחבת מירושלים עיה'ק פקחו כמה טרנגיota קשות מזו אחר זו רח"ל. עיטה תפילה וחיזוק התקיימו בשכונה, קבלות שונות קיבלו על עצם התושבים לטיטול הנזירה, אך חרב המשיחית המשיפה להשתולל. בשר להם, פט רבני השכונה ופרנסיה אל מען משפט של מאן ראש הישיבה הנר"מ שך צ"ל כדי לטפס עצה מה עליהם לעשה בעת זאתה. לאחר ששמעו מאן את מתקתם וכאב את כאבם, העז'ו להם: קבלו על עצםם לבך ברכת המזון מתק ריחור (או ברטו), ותראו בה ישעה נזלה מאות השיל'ת... כמנון שמיד קיבלו עליהם לעשות כן, ואיך הכריז על כך בכל בית הכנסת בשכונה. ואכן לא חלף זמן וב עד שנתקים בהם הבשחת ה תלמוד כל הנוטל עצה מן חזקים לעולם את נשלל, ופסקה המניפה! במשך שנים לא הבנוי מה המקור לנטול איז, ומהזע נטפל בה מאן, אך לאור האמור יבין, שהרי על עצם קioms ברכת המזון שקיבלו ישראל על עצםם אפילו בכיצית, הבשיח הקב"ה בכבוזו ובעצמו שהוא נושא פנים לישראל, וא"כ על אחת כמה וכמה כשותפות בה תזרור בתקח הידור - לברכה מזוק סידור כדי לכוון היטב בכל מלחיח! וכמה הדברים אינם למי שאמרם, שכן יודיע דבר מעמידים שכלי ימי הקפיד מאד לבך ברהמ"ז רק מתק הכתב. וסביר אחד מבני הבית, שביחד השמחות לאחר הסעודה מישק מון כרומו סייר או רח' ברכת המזון, אך לקרה סיטה הבהיר בקרע קטן שהיה בפתח הדך באופן שהחרשו בו שני תיבות, הפסיק ותמו להביאו לו סידור אחר...

בגימטריאת שם עוזם ואגוזם

הרבי י' יהודה דרעי
הרבי הראשי וראב"ד באר-שבע

הרבות והמוסعة הדתית באר שבע
מחלקה הכספית

בשורה משמחת

הננו שמחים לבשר לצייר הרוחב כי ביום אלו הцентрפו
למעלה "הכשורות הרג'יכלה" שע"י "הרבנן" ב'

העוגיות של נוני

רחוב הכהן 10 שכונה ג', באר שבע

סבביכא

"מחולקת הבשירות"

שע"י הרבות הראשית באר-שבע

ציבור שוחרו חתורה
בחוץ לשוחרו חתורה של הרב גדיל חדרון חונדר פח פון פרגלו
שלמה לויינשטיין
שיתקיים בע"ה ביום ראשון כד' אב תשע"ח
בשיכון נתייב השבטים שבדי' ז' באר שבע
20:30 (5.8.18)

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משולחנו

של מורהנו המרא דאתרא

הגאון הגדול רבי יהודה דרעי שליט"א

דבר רבני הקהילות

הרה"ג יוסף חיים בצריך שליט"א
רב ק"ק "קרית האבות"
וראש ישיבת "בית יוסף" בארכ-שבע

סוד השמהה

"והיה עקב תשמעון" (דברים ז', יב) השבוע בפרשת עקב אנו למדים יסוד גדול וחשוב מאוד, את הסוד איך להיות שמחיס? השמהה מתבטאת אצל האדם בכל מיני אופנים שונים, שככל שהאדם יותר שמח כך השמהה מתבטאת אצליו יותר, אם הוא רק קצת שמח אז המצח שלו מתחילה להבריק, ואם הוא קצת יותר שמח אז אפשר לראות זאת בעיניו שהתחילה להאיר, וכשהוא עוד יותר שמח אז הוא כבר מתחילה לחיק, ואם הוא עוד יותר שמח אז הוא מתחילה להזין את דייו ולמחוא כפיהם, ואם הוא ממש ממש שמח אז הוא כבר לא יכול לשבת, אלא הוא גם על רגליו ומתחילה להזין את גופו, לקפוץ ולركד,חו כבר שמחה שלמה, שהאדם שמח בכל חלקיו גופו, והנה בפרשת השבוע, "פרשת עקב", התורה הקדושה מלמדת אותנו איך זוכים להגיע לשמחה השלמה זו! כתוב בפסקוק "והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם, וכו'", וגילו לנו חז"ל שכאשר כתוב בתורה הלשון "והיה" זה מורה על שמחה, ואם כתוב הלשון "ויהי" זה מורה על צער, ולפי זה נמצאו, שהפסקוק שלו מדבר בלשון שמחה, "והיה עקב", ומדובר על שמחה צו גדולה אשר מתבטאת אצל האדם בכל גופו, מהראש ועד העקב, שמחה שלמה אשר מגיעה עד העקב של האדם, שמרוב השמחה הוא כבר לא יכול עוד לשבת, אלא גם על עקיביו וkopצ'ו ורוכד, וזה שכתוב "והיה עקב", ככלומר שמחה המגיעה עד העקב, ואיך זוכים להגיע לשמחה זו, ל-"והיה עקב"? את זה למדים מהמשך הפסקוק, "תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם", שעיל ידי שאנו לומדים את התורה הקדושה ושומרם ועשיהם את מצוותיה, אנו זוכים ל"והיה עקב", לשמחה צו גדולה אשר מתבטאת בכל הגוף, לשמחה השלמה שאליה האדם מייחל, וכן כתוב "משפט" ה' ישרים משמחי לב", שהتورה הקדושה שכל משפטיה ישרים היא המקור לשמחה אצל כל היהודי והודי ומעניקה לנו את השמחה האמיתית בלב כל אחד ואחד הזוכה ללמידה, ולשמור ולעשיות את מצוותיה.

מסופר על הרוב ש"ץ זוק", שפעם אחת כאשר חזר מהישיבה לאחר יום לימודים ארוך, ובדרכו לבתו, הלק בשמחה וקונה שני אבטיחים כדי להביא לאשותו ולשםח אותה, ובعودו הולך, נפלו האבטיחים מידו, והרב לא הרגish בזו כל מחמת שהיא חושב בדברי התורה שלמד, והמשיך לлечט בשמחה עם ידיו כאלו הוא נושא בהם את האבטיחים, וכי שרייה רואה אותו לא היה מבין מה הפשור הדבר, אך הרוב לא הרגish בזו כל שנפלו לו האבטיחים, וכשהגיעו לבתו נכנסו בחיקון גדול ואמר בשמחה לאשותו "הבאתי לך אבטיחים", והוא השיבה לו בחיקון "אייפה הם?" ואז הבין שהם נפלו לו בדרך, איזו שמחה גדולה התורה הקדושה מעניקה לעם ישראל.

יהי רצון מלפני אבינו שבשמיים שנזכה לשמחה האמיתית והשלמה ולהיות בשמחה כל הימים בזכות תורהנו הקדושה, ולראות במהרה בגאותה הקרויה, אמן כן יהיה רצון.

מגילת שחת עוזם ואפקט
רבי יוסף חיים בצריך

شمירת שבת במקומות סכנה (המשך)

ש - פצע ירי או שנפגע מרסיסים שחדרו לגוף או כל פצע פתוח אחר, אשר הוגדר כפצע קל עד בינוי שאין נשקפת סכנה לחיו, האם מחללים עליו את השבת?

ת - אמם לא התקדו חילול שבת באיסורים דאוריתא על חוליה שאז בו סכה, אלא על ידי נקרים. מכל מקום נפגעי פצע פתוח טగרים על ידי ריסים וצדמה, אשר יש חשש סביר שיבואו לידי סכנה עתידית עקב זיהומיים אם לא טיפול מיידית, רבו הפסקים שהתרו לחיל עליהם את השבת כדין פיקוח נפשות. ולפי הנראה עדיף לטפל בהם על ידי נקרים או קטנים במקומות האפשר.

ש - פצעים אשר מוגדרים "פגעי חרדה", האם מחללים עליהם את השבת?

ת - אמם לדברי הרופאים, נפגעי חרדה אשר אינם מטופלים כראוי בזמן הנכון, עלול להיגרם להם נזקים שונים בעתיד (בעיקר נזקים נפשיים). מכל מקום הויאל וחשש זה הוא רוחק אשר מוגדר בפסקוקים כסכנה של "אחד מאלי", הריזה דים כדי חוליה שאז בו סכנה המבואר לעיל. וכן קיבלתי ממך הגאנק רבי יוסף שלום אלישיב זצוק"ל אשר שתחתי שאלת זו בפנוי. ברם גם מדובר מדבריו ניתנן להבין, שאם נפגע חרדה הוא בדרגה חמורה שיש בה סכנה עתידית של יותר "מאחד מאלי", הרי זה דיננו בחוליה שיש בו סכנה עתידית, המבואר לעיל. לפיכך העיקר בה לדון בכל מקרה לנפות טל עניין, לפי ראות עמי המטפל בשטח.

ש - בעירנו באר שבע (וכן במקומות אחרים) נתגלו תקלות במערכות האזעקה, כך שלא תמיד הופעלה אזעקה בזמן אמת, האם מותר להפעיל מערב שבת מקלט רדיו אשר מעודן את מאזינו על הפעולות אזעקה?

ת - בזמן חרום אשר לפי הוראות פיקוד העורף יש חשש סביר לסכנת היצbor ויש לפנות למקום מוגן מיד בהשמעת אזעקה, פשוט וברור שחובה על כל בית להפעיל מקלט רדיו מערב שבת אשר מעודן את מאזינו בזמן אמת, במקומות שיש חשש שימושים במהלך השבת בסוג תומניות אינה תקינה. וכך על פי שברדיו מושמעים במהלך השבת בסוג תומניות אחרות האסורות בשבת. ומכל מקום ראוי להעמיד לרשות היצbor גל מיחוד במכותנת "צל שקט", מותruk התchapות במרובת תושבי העיר שומו השבת. ופיעעה'ק באר שבע עליה מידיו (יחד עם פעילים שתים) להפעיל על כל הנורומים להפסיק בשבת את השידורי ברדיו המקומי ולהפעיל בಗל שקט בלבד.

ש - האם גם בבית הכנסת מותר להפעיל מערב שבת מקלט רדיו המכון לגיל השקט?

ת - במקומות ובתנאים הנזכרים לעיל, חוות על כל בית מסת להפעיל רדיו מערב שבת אשר מכון לגיל השקט בלבד, כדי להתריע על כל צרה שלא תבוא. וכן הווינו לכל גבאי בת הכנסת אשר פנו אלינו בעניין זה.

ש - האם מותר לאחד ממתפללי בית הכנסת להחזיק בכיסו מכשיר סלולי בשבת, כדי להזעיק עזירה בעת הצורך?

ת - במקומות ובתנאים הנזכרים לעיל, חוות על כל בית הכנסת להחזיק בידי אחד המתפללים מכשיד סלולי גם בשבת (במצב רוטט) כדי להזעיק עזירה על כל צרה שלא תבוא.

ש - האם מותר לאחד המתפללים בבית הכנסת להחזיק נשק בשבת, על כל צרה שלא תבוא?

ת - בזמן חרום אשר לדברי אנשי הביטחון קיימת התראה על פינוי בתיה נסת ומקומות ציבוריים, חוות על כל בית נסת להחזק נשק בידי אחד המתפללים גם בשבת ולהציגו בשערו בבית הכנסת. וכן הווינו לכל בת הכנסת בזמן אשר נדרשו לכך על ידי אנשי הביטחון.

האוצר במצולות ים

המשך רצוף התלאות והניסיונות הגיע סופי-סוף ליעדו. זה היה מסעו של רבינו חיים בן עטר, הידוע בכינויו אורה החים הקדוש, ממוקם לארכ' ישראל. שניהם השתווק לעלות לארכ' ישראל ולהקם בה ישיבה ללימוד התורה ולהחשת הנאהה. בסוף שנת תק"א זכה להגשים את חלומו.

בדרכו לארץ-ישראל התעכבר באיטליה, שבה הנהו היהודים משפטם כלכלי. שנתיים עברו בעיר איטליה, והקים ועד תומכים שהיה ממונה על משלוח כספים להחזקת הישיבה.

באוטם ימים כתוב באיגרתו: "כי קול יצא מ לפני ה' בלב כל בחורי המוניה עם אלוקי אברהם... לעלות לעיר סביב להרים... להתגורר בעפרה... לומר די לצער הפרידה של עם ישראל מארצו".

במהלך המשע ראו אור החיים ומלווה את יד ההשגחה. האניה הפליגה מאלכסנדריה שבמצרים כדי לעגן בנמל יפו. אך רבי החולב טעה והוא ריד את הנוסעים בנמל עכו. לאחר מכן התברר כי זה היה לטובה, שכן מרגע קשה השותלה באותה עת ביפו והפילה חלליים רבים.

החליט רבי חיים להקים את ישיבתו בעכו. היישבה נקראת 'נסת ישראל', והיא התפתחה והייתה לאבן שואבת לתלמידים רבים. בחודשים הראשונים של שנת תק"ב ערך רבי חיים מסע עם תלמידיו אל קברות הצדיקים בארץ-ישראל.

המשך הסטיים בעיר טבריה, שם פגש רבי חיים את רבוי חיים אבולעפה הישיש, שנייה לו ישיבה מרובת תלמידים. קשר אמיץ התהדק בין השניים והם נפרדו בחיבה. ממש חור רבוי חיים עם תלמידיו לעכו.

המשך ערבעת חנוכה. ביתו של רבוי חיים הוכן לקראת החג ופנה עם תלמידיו לעבר ביתהעלמין. דיברוו המלטף של רבוי חיים עוד מעט את יהודוי, והוא פתח את סגור ליבו.

רבי חיים יצא מעניין בכל פעם את הכנותיו לקראת החג ופנה עם תלמידיו ממנהו: "אבי לי... חרב עליי עולמי... חי אין חיים..." נראתה היה כה היא כי איש מבקש את نفسه התברר שהוא יהודי עני מרוד, ומיהר אל רבוי חיים, בספר לו על הארץ. הוא השאיר בארץ את אשתו היהודי המסקן.

המשך יצא וחיפש, אך לא נמצא אחד העיב את שמחתו: טרם נמצא אורח שישב עמו בלילה הסדר.

"יכיז אקיס את כל דיכפין יתי ויכול' בשעה ששות אורח לא יהיה בביתית?", הביע את צערו באחוני תלמידיו וביקש: "אנא מנק, צא אל הרחוב ונסה למצוא אורח".

המשך תלמיד יעצה קול הבכי, וgilah בין הקברים היהודי המתיפור כילד, הוא ניסה לנפנות אל האיש ולדוכבו, אך הלה לא היה מסוגל להסביר לו.

אורות עונג שבת

כי לא על הלם לבדו יהיה האדם

'כי לא על הלם לבדו יהיה האדם כי על כל מוצא פ' ה' ייחיה האדם' (ח. ג), כתוב בעל התנא בספר לקוטי תורה (פרשת עקב) שבא הכתוב ושאל איך זה יכול להיות שההלם הוא זה שמצויה את האדם, וכאשר אוכל מأكلים מהצמחי או מהבעל חוי תmachזק החיות שבאדם, והרי יש ארבעה דרגות זו למעלה מזו, דmons, צומח, חי, מדבר, ומזריגת האדם הוא "מדבר" והחיות שבו היא למעלה הרבות שרחויות של הצומח והחי, שהרי עינינו הרות שרחויות של האדם הם סוג אחר לגמורי של חיים מאשר של הצומח ושל החי, ובא הכתוב ומתרין "כי לא על הלם לבדו" - הינו שלא מצד הלם הנשמי - "יהיה האדם", דהיינו שהחיות של האדם אינה באה מן הלם עצמו, אלא כי על כל מוצא פ' ה' - היא באה מהכוו האלקי המולבש בלחם - "יהיה האדם", וכוח ורוחני זה הוא שזון ומוחיה את האדם.

ניתנות הקדשה שבאוכל

'כי לא על הלם לבדו יהיה האדם כי על כל מוצא פ' ה' ייחיה האדם' (ח. ג), כתוב האריז'יל בספר לקוטי תורה ושעד המצוות (פרשת עקב) שכונת האכילה היא שע' שהאדם אוכל מأكلים הוא מעלה את הניצוצות הקדשה הנמצאים במאכלים, וניצוצות קדשה אלו הם גבויים הרבה ממדרגתו ומעלתו של האדם עצמו, וכן המזון מביא מועלים גבוי ועליו לאדם חוספת של חיים, שניצוצות הקדשה זוו אותו דבר ה" שנמצא באותו המזון, והוא זה שזון ומוחיה את האדם.

הכח הרוחני שבלחם

'כי לא על הלם לבדו יהיה האדם כי על כל מוצא פ' ה' ייחיה האדם' (ח. ג), מפאת ה'ק לא-אשר' נאמר במדרש רבתה (בראשית פ"א, ד) "התורה קדמה לעולם", הינו שהتورה הקדשה קדמה לבריאות העולם, וכן כאשר האדם ישב וועסكت בתורה הקדשה ע"י המוח שקיבל מהאוכל, נכסת קדשות התורה בניצוצות קדשה שהיו באוכלי וחוץ מוחכה הגשמי שנינו לאדם, לימוד התורה גורם להתעלות מסוימות גם בכוח החכמה שבנפשו האדם, והינו שמוסיפים לו מן השם כוח של חכמה בנפשו האלוקית, וע"ז זוכה לעבודת השם מותוך תוקף וחזקתו ביותר, ועל כן כשהאדם מתייגע שאכילתו ושתיקתו תהינה לשם שמיים, הוא יכול להגיע למזריגות נעלמת יותר בהבנה התורה, וכן לתוספת חיות והתלהבות ברוגש אהבת ה' ויראת ה', יותר מאשר אילו הנשמה הקדשה הייתה עובדת את ה' מצד עצמה ללא אכילת המאכלים.

רבי חיים מתקשה להזכיר את גודל הנס פנה האיש בתהרגשות אל רבוי חיים ואמרו: "כיצד אוכל להודות לך, רבבי?". חיויך רחב התפעט על פניו של רבוי חיים והוא אמר: "טובה גדולה תעשה עמי אם תואיל להיות אורח הלילה, אבל הсадר". האיש נענה בשמהה, וביל הсадר קשה היה לידע מה מי מאושר יותר - היהודי שמצויה את ארנקו או אוד החימי' שמצויה אורח מלצותיהם.

וילדי, יצא לחויל ועסק במסחר כמה שנים. שם ראה ברכה במעשה ידי והצלחת לצבור סכום נאה, שבו קיווה לכלל את אשתו וילדיו בשנים הבאות ואף לפתח עסק מצילה.

שמעה עצומה מלאה מילאה את לבו כאשר האנניה שבנה נסע עגנה בנמל עכו. הוא כבר ראה בעיני רוחו את שמחת בניビתו למראה הארנק התפוח שהביא עמו. ופתאום שוד ושרבו ברדרתו מן האנניה אל הסירה שהובילה את הנוסעים אל החוף, נשפט הארנק וצלל במצולות הים.

שוב פרץ האיש בבכי קורעלב והוסיף כי בארכן היה גם סכום כסף גדול שנתקבש להעביר לכליה יתומה וענניה. "כיצד אוכל להראות את פני" לפני הכלה ומשפחתה ומה יאמרו אשתי וילדיו?!", ייבב האיש, בעוד רבי חיים מביט בו בעיניהם רחמנויות.

פתאום פנה רבוי חיים אל האיש: "בוא עמי אל החוף". מופתע הבית בו הלה כליאabin, אך גענה והלך אחריו.

בהגיעם אל החוף אמר רבוי חיים: "עוד מעט יעלה הים אל החוף" אוצרות דברים מימי קדם. בין החפצים תוכל למצוא את ארנקך, אולם عليك להיזהר ללקחת את הארנק שלך בלבד ולא דבר זולתו, התזוכרו זאת?". האיש הנתקה בהסתכמה.

רבי חיים נשא תפילה חרישית וציווה על הים להוציאו אל החוף את כל האוצרות ששלל. לעומת עיניהם המשטאות של האיש ותלמידיו של רבוי חיים החלו הימים לגעש ולבועב, וכעבורי רגע החלו לץ' ולוות חפצים רבים, וביהם דברי כסף וזהב, תיבות עתיקות וכליים. בגיןיהם נראה הארנק שנישא על הגלים הישיר לעבר בעלי.

האיש לא האמין למראה עיני. הוא זכר את דברי רבוי חיים והרים רק את הארנק. הוא פתח אותו בתהרגשות והיה מאושר לגנות כי כל מטבחות הכסף נמצאים בו ולא חסר דבר. רבוי חיים התפלל שנית, והגנלים באו ולקחו עmons את החפצים בחזרה למלצותיהם.

בעודו מתקשה להזכיר את גודל הנס פנה האיש בתהרגשות אל רבוי חיים ואמרו: "כיצד אוכל להודות לך, רבבי?". חיויך רחב התפעט על פניו של רבוי חיים והוא אמר: "טובה גדולה תעשה עמי אם תואיל להיות אורח הלילה, אבל הсадר". האיש נענה בשמהה, וביל הсадר קשה היה לידע מה מי מאושר יותר - היהודי שמצויה את ארנקו או אוד החימי' שמצויה אורח מלצותיהם.

**לרפואת
ר' יוסף שלמה בר עלייה
ורחל בת סימי**

שבת עלום

